

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia LXXVII. Et uenit Capernaum, & cùm uenisset domum, interrogauit eos? Quid in uia inter uos disceptabatis? Ipsi uerò filuerunt. Nam inter se disceptarant in uia, quis esset maior. Et cùm ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

Et uenit Capernaum, & cum uenisset domum, interrogauit eos: Quid in uia inter uos disceptabatis? Ipsi uero siluerunt. Nam inter se disceptarant in uia, quis esset maior. Et cum confedisset, uocauit duodecim, & dicit eis: Si quis uult primus esse, erit omnium postremus, & omnium minister. Et cum accepisset puerulum, statuit eum in medio eorum, & cum accepisset eum in ulnas, ait eis: Quisquis unum ex talibus puerulis exceperit nomine meo, me excipit: & quicumque me excipit, non me excipit, sed eum qui misit me.

Argumentum
& usus presen-
tis loci.
Marc. 6.
Marc. 8.

Exposuit hucusque Diuus Marcus præclara quædam, quæ uel Christi Iesu diuinam potentiam & dignitatem declarant, ita discipulorum ipsius auctoritatem plurimum commendat. Illi enim ad prædicandum emissos, et miraculis instructos fuisse audiimus. Iidem fidei Confessionem signem ediderunt, tres uero ipsorum ad singulare spectaculum Christus delegit, ut gloria sue celestis specimen uiderent. At quia hæc superstitiosis & infirmis occasionem dare poterat, aliud sublimius de illis sentiendi, præclaris hæc illorum donis aliquot eorumdem uitijs subijcit Exemplum: quorum consideratio nobis in eum finem proponitur, ut sanctos quoque Dei gratia opus laudis intelligamus, & nos illorum exemplis de ingenita nostre nature corruptione admoniti, perperam uigilemus. Et primum quidem illorum uicium, fidei infirmitatem, nuper uidimus. Sequitur superbia & ambitionis malum, quæ quantas in illis vires habuerit, & quousque progressu sit, ex præcipua historia abundè patebit.

Discipuli dispu-
tati de primatu.

Primo enim discipulorum factum proponitur, quod Christo cum illis agendi occasioem dedit. Cum enim Capernaum proficiscerentur, disputatio inter illos non leuis oborta fuit, quis inter illos ad quando primatum esset habiturus. Cuius altercationis haud dubiè origo fuit communitas & erronea Iudeorum de regno Christi opinio, de qua iam sepe diximus. Accesserunt nunc quædam, quæ primatum in regno, uel Simoni Petro, uel Iohanni & Iacobo deferre uidebantur, quos Christus uicibus & negotijs præstantioribus singulari quodam beneficio adhibuerat. Et hæc illis de hoc arguendo disputandi causa fuit. At non uulgarem considerationem meretur, quod in disputacionem eorum, ambitionis et superbia plenam Apostoli inciderunt. Fuerunt enim ut scimus, selecti illi discipuli, quæ alibi propter uerbum suum mundos esse testatur. At tamen ambitione & superbia laborant, quæ uicium peccati principium dicitur: quin eò usque progrediuntur, ut latentem in animis suis inuidiam & similitatem manifestis rixis abundè prodant. Vides ergo quàm nihil tribuendum sit nostris uitijs, quando Apostolos post tot tamque præclara fidei & pietatis specimina ipsi uicij laborasse uideas, quæ multis regnis & ecclesijs exitio fuerunt. Ad hæc patet hinc, quid serè in Christo querant, quæ dum plene innouati et renati sunt, terrena nimirum, quæ carni adlubescunt, cuius rei exemplum, quàm uile sit, hodie passim occurrunt, ex quibus eò plus mali ad ecclesias et respublicas redi, quàm excellentiori gradu sunt constituti, qui hæc uicij laborant.

Christus occultas
discipulorum
disputaciones
non ignorat.
1. Reg. 8.
2. Para. 28.
Psal. 7.
Iere. 11. 17. 20.

Sed ad Christum transeamus, qui primò sibi non ignotum esse docet, quod illi clam manifestabat, & hoc ipsum in lucem proterahit. Cum enim Capernaum uenissent, illos de disputacione hac interrogat, & uel inuitos id fateri cogit, cuius illos pudebat. Est hoc euidentis & irrefragabile documentum Christi argumentum, quando cordium & cogitationum notitia uni & soli Deo in scripturis tribuitur. Debet autem huius consideratio nobis semper ob oculos uersari, eò quod ad uitam rectam instituendam plurimum facit. Cum enim hominum oculos ita plerique uereantur, ut in horum conspectu multa intermittant, quæ alioqui facturi essent: multò plura idem intermitterent, si Deo oculis uentia patere cogitarent. In Psalmo certè 94. summam impietatem describens spiritus sanctus ait: Quo usque impij Domine, quò usque impij petulantè exultabunt? Ebulliunt, loquuntur grandæ, & dant se omnes flagitiosi. Populum tuum Domine atterunt, quos tibi hereditario iure vindicasti. Ipsi gunt, uiduas & aduenas occidunt, & pupillos interimunt. At mox horum omnium causam, quæ iicit: Et dicunt, Dominus non uidet, neque Deus Iacob intelligit. Vtque huic malo medietur, hæc præ-

rum persuasionem serid reprehendit atq; confueat, addens: Intelligite stupidi in populo, et stulti quan- do tandem sapieris? Is qui aurem condidit, quomodo non audierit? qui oculum finxit, quomodo non videret? qui gentes corripit, & homines docet scientiam, vos non argueret? Quae verba vram hodi- die sibi crebro in mente reuocarent, qui carnis desideria & quidvis audendi libidinem omnibus Dei praeceptis & fidei ministrorum admonitionibus anteponit. Silent hic discipuli, quando illos de ipsorum disputatione interrogat; nimirum quod sua illos ambitionis & superbia puererit. Quis ergo illos sibi temperaturos fuisse dubitet, si Christum huius conficiam esse, iam ante cogitassent? Nec minus conso- lari nos debet Christi omniscientia. Hac enim non nostra modo opera & cogitationis inuenitur, verum etiam fugas nostras & lacrymas videt, quarum se vindicem et vltorē fore iam olim promissit. Vi- det item hostium suorum conatus, & eosdem facile dissipat, ut multis in locis scriptura testatur.

Porro vbi ambitionem discipulorum contentionem Christus in lucem protulit, ad illam com- penendam accingitur. Et ut magis efficiantur illi, magna cum auctoritate causam hanc agit. Pri- mo enim confidet, ut qui peculiare quid agere instituat. Deinde conuocat duodecim omnes, eo quod ad singulos huius doctrinae cognitio pertinebat: Tertiū rem ipsam propositurus, inuicē statim illius summam paucis complectitur, dicens: Si quis vult primus esse, erit (vel sit) omnium postremus, & om- nium minister. Quibus verbis non damnat legitimos dignitatum gradus, quos à Deo institutos esse sibi scriptura docet: sed humilitatem & mutuae charitatis officia commendat, eos demum in regno suo magnos fore docens, qui donis diuinitus acceptis non superbiunt, sed illis quā plurimos iuuare student. Vt enim in alijs rebus ille reliqua praestantiores habentur, quarum plurimus inter homi- nes vultus est: Ita inter homines illorum meritō praecipua dignitas censeri debet, qui alijs omnibus praesens conueniunt. At quia hoc nequaquam faciunt superbi & elati, sed qui de semetipsis mode- stius sentiunt, recte Christus humilitate sua commendat, quos alibi ex mutuae charitatis essera agno- scendos docet. Interim nobis hic obseruandum erit, soli Christo in ecclesia, quae in terris Dei regnum ostendit, primatum deberi. In hac enim primam fore ait, qui omnium postremum, omniumq; mi- nistrum se fecerit. Ad verū Christum pra omnibus hominibus praesitit, qui cum in forma Dei esset, se- metipsum exinanivit, & omnium seruus factus est, adeoq; nihil officij detreclauit, quo nobis opus erat, ut nobis salutem vel morte sua redimere voluerit. Solum ergo principatus debetur, & meritō An- ticristi dici debent, quicumq; hunc sibi ipsi vendicant, & sub Christi nomine in ecclesia tyrannidem exercent. Vide 2. Thess. 2.

Christus discipulorum contentionem com- ponit.

Ioan. 13. 15. Christus solus ecclesiae caput est. Phil. 2. Math. 20.

Ceterum ut res maximi momenti fidelibus memoriae commendaretur, non contentus haec obiter monuisse, christiam quoque adhibet. Accersit enim puerulum, adductum in medio sistit, eandem vltis rulos imitan- dos proponit, & ut Mattheus habet, magna cum grauitate pronunciat, adeo nulli ipsorum in regno suo primatum deberi, ut in illud nunquam ingressuri sint, nisi puerulis similes reddantur. Vbi probe inquirendum fuerit, quibus in rebus nos puerulis similes fieri oporteat. Quia enim omnes in peccatis concipimur & nascimur, multa puerilis quoq; etas habet, quae nos corrigere potius, quā imitari, conuenit. Dei enim vox est: Fingenta cordis humani ab ineunte aetate praua esse. Et Paulus Genes. 8. 1. Cor. 14. 4. clamat: Ne sitis pueri sensibus, sed malicia pueri sitis. Ad ea igitur solummodo haec Christi senten- tia restringi debet, quae in pueris aliquid praesae innocentiae vestigium habent, & praesenti negotio conueniunt. Inter quae primum & praecipuum est, quod dominatum adeo non ambiunt pueri, ut quid nam illi sit non intelligant. Eundem ergo nemini inuident, sed sua sorte contenti viuunt. Ita nos nostram vocationem sequi decet, nec aliquid sublimius affectare, quā nobis à Deo concessum sit: praestantiora vero dona in alijs venerari, & ut illis recte vrantur, orare. Deinde est hoc propriū habent pueri, se etiam illud habere non norunt, nec etiam illo gloriantur. Ita nos humilitatis & modestiae donum in nobis ipsis nequaquam agnoscere, & multo minus de illo gloriari debemus. Qui enim hoc faciunt, superbia & ambitione peccant, dum humilitatis laudem sibi vendicant: quod in philosophis pulchre notauit Cicero, quando eos in illis ipsis libellis, quos de contemnenda gloria scri- bunt, nomen suum inscribere dicit, ut in eo praedicentur, quo praedicationem nobilitatemq; despiciunt. Quia in re à Monachis iustitiaz vehementissime peccatur, ab Anabaptistis item, qui superbe ni- mos quosuis alios despiciunt & condemnant, dum se solos mundo & peccato mortuos, & verè humi- liores esse arbitrantur. Tertiū in pueris cum primum laudabile est, quod disciplinae patienter sub-

Christus pueri rulos imitan- dos proponit. Math. 18.

Psalm. 81.

Genes. 8.

1. Cor. 14.

Quae n. m. ita puerulis imita- tanda sunt.

1. Cor. 11.
Psal. 50.

Deut. 32.
Psal. 94.
Matth. 18.
1. Pet. 2

Christus puc-
ros conendat.

Veritatis do-
ctrina non con-
temndam pro-
pter ministrū
&c.
Isaie 1.
Ierem. 8.
1. Cor. 11.

Puerorum infi-
tutio necessa-
ria.
Marc. 10.

sunt, & monitores ferunt: Ita nisi verbi Dei disciplinam seramus, nosq; interdum fueris quoque castigari patiamur, salui non erimus, sed cum mundo pœntere nescio peribimus. Notum est enim illud Psalms: Impio dicit Deus: Quid tibi vis, quod meos ritus commemoras, & ore tuo meum factas iactas? Cum odio habeas disciplinam, et verba mea post te abijcias? Quare pueri, si offenderint, mox ad parentes confugiunt, & ipsi sese reconciliari facile patiuntur, à quibus se iniuria affectas esse putarunt. Tales nos etiam esse conuenit, vt iniurijs acceptis ad Deum vnum recurramus ad quem vindicta ius omne pertinere scriptura testatur: interim parati simus ad condonandum, ne nostrorum debitorum exactores simus rigidiores, quam Deus ipse erga nos esse soleat. Facit hoc quod Petrus Apostolus scribit: Proinde de posita omni malicia & omni dolo, & simulationibus, & inuidijs, & omnibus obreftationibus, vt recens nati infantes, lac illud non corporis, sed animi, quod dolum nescit, appetite, vt per illud adolefcatis, &c. Patet hinc, quam procul à regno Dei abint omnes sint magnates, diuites ac sapientes huius seculi, qui vt inanis gloriæ studio toti flagrant: ita propter leuissimas quasq; offensas, quibus honorem suum violatum putant, respublicas simul & ecclesias turbare non verentur, &c.

Ceterum ne quis puerum magistrum aspernaretur, illum magnifice commendat. Nam vt dicit acceptum sibi quodammodo substituit, dicens: Quisquis vnum ex talibus puerulis exceperit nomen meo, me excipit: & quicumque me excipit, non excipit me, sed eum qui misit me. Ergo Christi nomen puerulos nos obseruare & imitari decet: id est, ideo quod Christus hos nobis magistros & exemplar proposuit. Vnde admonemur, veritatis & salutis doctrinam non contemnendam esse propter vnam & ignobilem eius speciem, qui illam nobis proponit. Cum enim alibi asinorum, bouum, hircidarum, & turum, ciconiarum exemplis nostram corruptionem Deus arguat, & ipsam nos nostri officij adneat: quid mirum, si hominibus contemptis & nullius dignitatis in nobis instituentis ritus? Ecce hoc vt nostra corruptio magis elucescat, & vt suam erga nos bonitatem declaret, & suam ipsius auctoritas ex semetipso constet, ne illam ab hominum dignitate pendere putemus. Hinc est, quod vilia & contempta huius mundi plerumque Deus delegit, sicut in prophetarum & Apostolorum exemplis esse videre. At tanta est hodie nostri seculi corruptio, vt a nemine dicitur vilius, sed vnde quaque occasiones captemus eos contemnendi, qui nobis salutis doctrinam liberius & purius predicant.

Docemur præterea hoc exemplo, quant a nobis puerorum cura esse debeat. Dantur enim nobis ex Dei benedictione, & alibi sateetur Christus, ad illos pertinere regnum Dei, et hic puerulum amorem singulari complectitur, & discipulis imitandum proponit. Summo igitur studio cauendum, ne à Deo & Christo alienentur, & ne nostra culpa & negligentia corrumpantur, que in his supersunt, immo et melioris nature vestigia. At quia de his sequenti Cap. commodius dicitur, hac obiter attigendum sufficiat. Interim curemus imatos superbie stimulos recundere, & Deum precemur, vt ex ipsius spiritui renati sancte viuamus, olim in caelis regnaturi cum Christo Iesu, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

H O M I L I A LXXVIII.

Respondit autem ei Ioannes, dicens: Magister, vidimus quendam, qui per nomen tuum eijciebat daemonia qui non sequitur nos: & prohibuimus eum, quia non sequitur nos. Iesus autem ait: Ne prohibeatis eum. Nullus enim est qui faciat uirtutem per nomen meum, & possit cito maledicere mihi. Qui enim non est contra nos, pro nobis est. Quisquis enim potum dederit uobis poculum aquæ nomine meo, quod sitis Christi: amen dico uobis, nequaquam perdidit mercedem suam.

Argumentum
& usus presen-
tis loci.

Sacri scriptores non modo sanctorum virtutes & facta egregia, verum etiam eorum errores & lapsus commemorant. Id autem non hoc nomine faciunt, vt illos vitijs infames reddant, sed vt in illis nostre nature corruptionem agnoscamus, & in vnam Dei gratiam (qua sancti omnes san-)